

Arrestnummer C1 1412 / 2016
Repertoriumnummer 2016 / 3594
Datum van uitspraak 4 november 2016
Notitienummer griffie 2015/NT/1169
Notitienummer parket-generaal 2015/PGG/3611 2015/VJ11/1169

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 07 NOV. 2016
Niet te registreren 
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000705026-0001-0023-01-01-1



2015/PGG/3611 - 2015/VJ11/1169**Not.nr. DE.66.97.020583/11**

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *1496*

geboren te
zaakvoerder,
wonende te Aalst (Moorsel),
- beklaagde -

verdacht van:

Te op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 2011 tot en met 30 juni 2011:

A. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt)

door het nivelleren van het perceel over zijn totale oppervlakte en het aanbrengen van een nieuwe waterhuishouding, door het graven van langsrachten en deze te koppelen aan de aanpalende waterloop

B. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie), namelijk:

door het vervangen van een oude stal door een nieuw bouwvolume

PAGE 01-00000705026-0002-0021-01-01-4



op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____

eigendom van _____

Ingevolge de akte van aankoop d.d. 28 juni 1991 geregistreerd door notaris _____ te _____

* * * *

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 2 november 2015 op tegenspraak als volgt:

"Verklaart de beklagde schuldig aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B;

Toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

Veroordeelt beklagde voor deze feiten samen tot een geldboete van tweehonderd euro, verhoogd met 45 deciemmen (x 5,5) of 1.100,00 euro;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 2 maanden;

Vermits de tegen de beklagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en de beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen heeft, en dat men mag hopen dat hij zich voortaan niet meer zal misdragen, gelast gedurende een termijn van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete, de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel bepaald op 1 maand.

Zegt voor recht dat het uitstel van rechtswege wordt herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding - kosten

Spreekt in hoofde van de beklagde de verplichting uit om eenmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;



Legt de veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2^{de} lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29 november 2012).

Veroordeelt de beklaagde tot de gerechtskosten, tot op heden begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 36,87 euro.

Op burgerlijk gebied:

Beveelt t.a.v. beklaagde het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand van het perceel te _____ te _____, kadastraal gekend als _____, door de afbraak van de wederrechtelijk opgerichte stalling (inclusief vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein en het herstel van het reliëf door het dempen van de gegraven langsrachten, binnen een termijn van zes maanden onder verbeurte van t.a.v. beklaagde een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

Zegt dat beklaagde overeenkomstig artikel 6.1.45. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte dienen te brengen.

Machtigt voor het geval dat de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundig inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Aalst om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat de voormelde termijn van 6 maanden enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb.

Houdt de burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S., 3 mei 2005)."

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 10 november 2015 door de beklaagde _____ tegen alle beschikkingen;
- 10 november 2015 door het openbaar ministerie.



1.3.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 10 maart 2016 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Robin Slabbinck, advocaat met kantoor te Gent, in eigen naam en voor meester Charlotte Ponchaut, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

De zaak werd op de terechtzitting van 10 maart 2016 voor sluiting van de debatten gesteld op de terechtzitting van 29 april 2016 waarop werden gehoord:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Robin Slabbinck, advocaat met kantoor te Gent, in eigen naam en voor meester Charlotte Ponchaut, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

2.

De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Ze zijn ontvankelijk.

3.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Dendermonde I op 24 maart 2016 conform artikel 6.2.1, eerste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse Regering op 15 mei 2009 (VCRO).

4.

De telastlegging A, zoals omschreven in de aanhangig makende dagvaarding, dient, met behoud van de plaats- en tijdbepaling, als volgt te worden verbeterd:

"Bij inbreuk op artikel 4.2.1.4° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, namelijk door het nivelleren van het perceel over zijn totale oppervlakte en het aanbrengen van een nieuwe waterhuishouding, door het graven van langsgrachten en deze te koppelen aan de aanpalende waterloop".



De telastlegging B, zoals omschreven in de aanhangig makende dagvaarding, dient, met behoud van de plaats- en tijdbepaling, als volgt te worden heromschreven:

"Bij inbreuk op artikel 4.2.1.1° a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning hiernavolgend bouwwerk te hebben verricht, met uitzondering van onderhoudswerken, meer bepaald het optrekken of plaatsen van een constructie, namelijk een nieuwe constructie, zijnde een stal van 10 meter op 9 meter, te hebben opgericht op de plaats van een oude stal".

Voor het overige behoudt het hof de vermeldingen van de rechtstreekse dagvaarding die de zaak aanhangig maakte.

Deze verbetering van de telastlegging A en heromschrijving van de telastlegging B betreffen dezelfde feitelijke gedragingen als deze die in de aanhangig makende dagvaarding respectievelijk aan de oorspronkelijke telastleggingen A en B ten grondslag lagen. De beklagde werd op de terechtzitting van het hof van 10 maart 2016 van de overwogen verbetering en heromschrijving in kennis gesteld en zijn verweer had daarop betrekking. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B betreft het deze telastleggingen zoals hier respectievelijk verbeterd en heromschreven.

5.

De feiten omschreven onder de telastleggingen A en B zijn in hoofde van de beklagde , voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit dat zich in het meest gunstige geval voor de beklagde situeert op 1 mei 2011.

De verjaringstermijn in hoofde van de beklagde werd tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, namelijk op 29 april 2016 door de behandeling van de zaak voor het hof.

Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen. De strafvordering is in hoofde van de beklagde niet vervallen door verjaring.

6.

Wat de relevante feitelijke gegevens van de zaak betreft verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder randnummer 3.1 op pagina 3 en 4 van het bestreden vonnis, ziet deze hier als herhaald en maakt ze tot de zijne.



7.1.

In zijn voor het hof neergelegde conclusie betwist de beklaagde de telastlegging A. Hij stelt dat er op het kwestieuze terrein geen sprake is van een aanmerkelijke reliëfwijziging, dat de waterhuishouding er niet werd gewijzigd en dat er door hem of in zijn opdracht geen langsgrachten werden gegraven. Met betrekking tot de langsgrachten stelt hij en toont hij aan, in weerwil van wat door de bouwinspectie in het proces-verbaal van vaststelling en stopzetting van 2 juli 2011 werd gerelateerd, dat deze langsgrachten, die al van oudsher aanwezig waren, in zijn opdracht enkel werden vrijgemaakt en geruimd.

Het openbaar ministerie sloot zich ter terechtzitting van het hof aan bij de stelling van de verdediging en vorderde de vrijspraak van de beklaagde voor de telastlegging A.

Ook het hof is, anders dan de eerste rechter, van oordeel dat, gelet op het onderzoek op de terechtzitting van het hof, de telastlegging A in hoofde van de beklaagde niet naar eis van recht is bewezen. De beklaagde moet dan ook worden vrijgesproken voor de telastlegging A.

7.2.

Door de gegevens van de strafinformatie en door het onderzoek op de terechtzittingen van het hof is de telastlegging B in hoofde van de beklaagde voor het hof naar eis van recht bewezen gebleven.

In zijn voor het hof neergelegde conclusie betwist de beklaagde overigens de feiten die hem worden te last gelegd in de in de aanhangig makende dagvaarding omschreven telastlegging B niet en in termen van pleidooi wordt de heromschrijving van deze feiten, zoals hiervoor nader bepaald onder randnummer 4, evenmin betwist.

Uit de gegevens van het strafdossier, waaronder de vaststellingen van de bouwinspectie (zie pag. 2 van het strafdossier) en de foto's van de huidige stal (zie de foto bovenaan op pag. 14 van het strafdossier en de foto's op pag. 22 van het strafdossier) vergeleken met de foto's van de oude stal (zie de foto's op pag. 5 en 6 van de voor de eerste rechter en voor het hof door de beklaagde neergelegde conclusie), blijkt dat een oude op het kwestieuze perceel staande stal zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werd vervangen door een nieuw bouwvolume van 10 meter op 9 meter met een nokhoogte van ongeveer 5 meter en een kroonlijsthoogte van ongeveer 1,50 meter waarbij van de oude stal enkel een paar details werden behouden, met name twee zijwandjes en de metalen dakdragers. De nieuwe stal staat op een gewapende betonplaat, werd opgetrokken in snelbouwsteen en werd afgedekt met nieuwe voorgevormde metalen dakplaten rustend op houten spanten. In de vloerplaat is een afvoerputje voorzien dat via een toezichtput gekoppeld werd op de aanpaaiende waterloop, de beek. Langs de meest gunstige zijde is het dakvlak voorzien van 28 zonnepanelen. De oorspronkelijke lengte van de oude stal werd in de nieuwe stal met ongeveer 1/3^{de} vergroot.



Ook de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid stelde in zijn advies dat uit de voor de Raad beschikbare stukken en gegevens blijkt dat de stalling minstens een stuk werd uitgebreid, zodat het in ieder geval geen Instandhoudingswerken noch verbouwingen binnen het bestaande volume betreffen.

Het perceel, waarop de nieuw opgerichte stal staat, is volgens het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgesteld gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem gelegen in natuurgebied.

8.

De beklaagde heeft wetens en willens in natuurgebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke en financiële belangen. De vaststelling dat op de nieuw, zonder stedenbouwkundige vergunning, opgerichte stal 28 zonnepanelen werden geplaatst, toont aan dat de beklaagde hoofdzakelijk handelde uit louter eigenbelang. Door op ruime afstand van zijn woning op de nieuw opgerichte stal zonnepanelen te plaatsen, die op datum van de vaststellingen op 2 juli 2011 reeds in gebruik waren genomen, kon de beklaagde, zonder de visuele hinder van zonnepanelen op het dak van zijn woning te moeten ondergaan, genieten van het voordeel dat zonnepanelen opleveren.

Slechts een geldboete voor de beklaagde, zoals hierna bepaald, vormt een passende en aangewezen bestraffing van aard de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst strikt aan de voor een goede ruimtelijke ordening geldende voorschriften dient te houden. Op de vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gaat het hof dan ook niet in. De hierna opgelegde geldboete is niet van aard om op onevenredige wijze de sociale declassering van de beklaagde te bewerkstelligen, noch om zijn sociale reclassering in gevaar te brengen. Bovendien zou de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de beklaagde een onvoldoend sterk signaal zijn om hem duidelijk te maken dat de regelgeving inzake ruimtelijke ordening strikt dient nageleefd te worden.

Teneinde het preventieve en repressieve karakter van de straf niet te ondermijnen en de beklaagde tot het besef te brengen dat het plegen van misdrijven niet lonend kan zijn, is het hof, in acht genomen de objectieve ernst en de aard van de bewezen feiten, anders dan de eerste rechter, van oordeel dat aan de beklaagde geen uitstel van tenuitvoerlegging van de hem opgelegde geldboete kan verleend worden.

Aan de beklaagde wordt bovendien een vervangende gevangenisstraf opgelegd teneinde hem ertoe aan te zetten de geldboete te voldoen.

PAGE 01-00000705026-0008-0021-01-01-4



De bewezenverklarde feiten werden door de beklaagde gepleegd vóór 1 januari 2012 zodat de geldboete met 45 opdecimen moet worden verhoogd.

Anders dan de beklaagde stelt, is er in deze geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn. De bewezenverklarde feiten van de telastlegging B werden gepleegd in de periode van 1 mei 2011 tot en met 30 juni 2011. Waar de eerste vaststellingen gebeurden op 2 juli 2011, kon de beklaagde, die op herhaaldelijke uitnodigingen tot verhoor door de lokale politie Aalst niet inging, pas voor het eerst verhoord worden op 9 juli 2013. Vanaf dat laatste tijdstip leefde de beklaagde onder de dreiging van een strafvervolging en dit met een ernstige weerslag op zijn persoonlijke toestand; dit is dan ook het beginpunt van de redelijke termijn. In zijn verhoor van 9 juli 2013 liet de beklaagde kennen dat hij een bezwaarschrift had ingediend bij de RWO tegen de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur die bij brief van 28 maart 2013 bij de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, werd ingeleid en met betrekking tot dewelke door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies werd uitgebracht, en dat hij de verdere afhandeling daarvan wilde afwachten alvorens de herstelmaatregel eventueel uit te voeren. Op 11 april 2014 gaf de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, aan de lokale politie Aalst de opdracht om bij de beklaagde te informeren of hij bereid was vrijwillig uitvoering te geven aan de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur nu hij inmiddels het standpunt op zijn bezwaarschrift had ontvangen. De beklaagde liet in een verhoor van 11 juli 2014 kennen dat hij niet wenste over te gaan tot uitvoering van de herstellvordering. Op 26 maart 2015 gaf de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, de opdracht om de beklaagde te dagvaarden en op 2 november 2015 volgde het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, waartegen door de beklaagde en het openbaar ministerie op 10 november 2015 hoger beroep werd ingesteld. Op 10 maart 2016 werd de zaak voor deze kamer van het hof behandeld en voor sluiting van de debatten gesteld op de terechtzitting van 29 april 2016. Op deze datum werd de zaak in beraad genomen en arrest wordt op heden 4 november 2016 verleend.

Uit het voorgaande blijkt dat het opsporingsonderzoek normaal is verlopen en dat de eerder lange duur ervan grotendeels te wijten was aan de houding van de beklaagde. De enkele omstandigheid dat er sedert het eerste verhoor van de beklaagde op 9 juli 2013 negen maanden verliepen vooraleer opdracht werd gegeven om de beklaagde opnieuw te verhoren, dat er vervolgens acht maanden verliepen vooraleer opdracht werd gegeven om de beklaagde te dagvaarden, dat het vonnis ongeveer zeven maanden later volgde en dat er thans arrest volgt ongeveer een jaar na het bestreden vonnis, brengt niet mee dat er van een overschrijding van de redelijke termijn, ook al gaat het om een relatief eenvoudige zaak, sprake zou zijn. Verder blijkt niet, en het wordt door de beklaagde ook niet aangevoerd, laat staan enigszins aannemelijk gemaakt, dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagde nadelig werd beïnvloed.



9.

De beklaagde dient als veroordeelde verplicht te worden tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 25,00 euro bedraagt en thans sedert 1 januari 2012 dient vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot 150,00 euro en dient veroordeeld te worden tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 en die krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij *koninklijk besluit van 13 november 2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, wat betreft de administratieve kosten in strafzaken* (B.S. 29 november 2012, inwerkingtreding op 1 december 2012), thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt. Deze bijdrage en vaste vergoeding hebben ieder een eigen aard en zijn geen straf.

10.

Terecht veroordeelde de eerste rechter de beklaagde tot de gerechtskosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie.

De beklaagde moet ook worden veroordeeld tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie.

Al deze kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door de in hoofde van de beklaagde bewezenverklarde telastlegging B.

11.1.

Bij brief van 28 maart 2013 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn herstellvordering bij het parket in. Bij de brief van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur is het op 19 maart 2013 door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies over de herstellvordering gevoegd. De herstellvordering werd op ontvankelijke wijze ingeleid.

Deze herstellvordering houdt in:

- afbraak van de wederrechtelijk opgerichte stalling (inclusief vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;
- herstel van het reliëf door het dempen van de gegraven langsrachten.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert dat een hersteltermijn van 6 maanden wordt opgelegd.

Tevens wordt een dwangsom van 250 euro per dag vertraging bij niet-uitvoering van het herstel binnen de gestelde termijn gevorderd.

PAGE 01-00000705026-0010-0021-01-01-4



11.2.

Gelet op het ontslag van rechtsvervolging van de beklagde voor de telastlegging A is de herstellvordering tegen de beklagde voor zover gesteund op die telastlegging en die ertoe strekt het reliëf van de bodem te herstellen door het dempen van de langsgrachten, niet gegrond.

11.3.1.

De herstellvordering die ertoe strekt de wederrechtelijk opgerichte stal (inclusief vloerplaat en fundamente) af te breken, de bouwput op te vullen met zuivere teelaarde en de afbraakmaterialen van het terrein te verwijderen, vindt zijn voldoende grondslag in de bewezenverklaarde telastlegging B.

11.3.2.

De beklagde voert aan dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en in ondergeschikte orde stelt hij dat het door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstel onwettig is wegens in strijd met de decretale prioriteitenorde.

In uiterst ondergeschikte orde wordt gevraagd de hersteltermijn op twee jaar te bepalen en de dwangsom aanzienlijk te reduceren.

11.3.3.

Artikel 6.1.41.§ 1 VCRO bepaalt:

"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt, onverminderd artikel 6.1.7 en 6.1.18, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, werden uitgevoerd. De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*



2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoot dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn."

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. De rechter heeft echter geen opportuniteitsoordeel. Hij moet krachtens het beginsel van de scheiding der machten, zoals vervat in de artikelen 36, 37 en 40 van de Grondwet, de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur respecteren. De rechter kan de beslissing slechts marginaal toetsen. Hij kan de herstellvordering slechts afwijzen indien zij kennelijk onredelijk is. Het begrip 'kennelijke onredelijkheid' brengt de wijze tot uitdrukking waarop de rechter de bestuurlijke beslissing op zijn redelijkheid beoordeelt, namelijk met de terughoudendheid die de discretionaire bevoegdheid van het bestuur vereist.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

Wanneer daarenboven door de overtreder de wettigheid van de herstellvordering wordt aangevochten, dient de rechter bovendien na te gaan of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen, maar enkel oordelen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen.

De rechter dient af te wegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel ertoe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.



11.3.4.

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41.§ 1, eerste lid, 1° en 2°, VCRO gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41.§ 1, eerste lid, 1°), zoals in dit geval, als voor de andere overtredingen (hetzelfde artikel, maar 2° i.p.v. 1°). In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41.§ 1, eerste lid, 1° en 2° VCRO.

11.3.5.

De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur is onder meer gesteund op de volgende motieven:

"De inbreuken bestaan om de hierna vermelde redenen geheel of gedeeltelijk uit handelingen in strijd met de bestemmingsvoorschriften. Er is geen sprake van een geldige afwijking op deze voorschriften om volgende redenen:

Het perceel is gelegen in natuurgebied. In deze gebieden kunnen enkel handelingen gebeuren ter bescherming of ter ontwikkeling van de natuur.

Het houden van enkele schapen is een hobby-activiteit die niet verenigbaar is met de bescherming van natuur, tenzij dit zou kaderen in een natuurbeheersplan. In ieder geval kan er geen oprichting gebeuren van een stalling in dit gebied, zelfs al was er voorheen een constructie. Het herbouwen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied is steeds onmogelijk (geweest) zodat er geen geldige afwijking voorhanden is.

Conform art. 6.1.41 §1, 1° VCRO is de vorderende overheid gehouden om t.a.v. dergelijke inbreuken het herstel in de vorige staat te vorderen, tenzij het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken kennelijk, d.i. manifest (Parl. St. Vlaams Parlement, 2008-2009, 2011/1, 101), kan volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

Bij het inschatten van de mogelijkheid om via bouw- of aanpassingswerken de plaatselijke ordening te herstellen, dient niet alleen rekening te worden gehouden met het niveau van de goede ruimtelijke ordening van naburige percelen dat zou worden behaald indien zich geen schade ingevolge het bouw- of aanpassingswerk zou hebben voorgedaan, maar ook met de weerslag van het misdrijf op de rechten van derden, (art. 6.1.6 §2, 2° lid VCRO; zie ook R.v.St. 29 april 2002, nr. 106.155; R.v.St. 22 juni 2001, nr. 96.919; R.v.St. 25 februari 1993, T.M.R. 1993, 234, noot R. Vekeman). De 'goede ruimtelijke ordening' heeft betrekking op volgende elementen, op zichzelf en in hun samenhang beschouwd: functionele inpassing, mobiliteit, schaal, ruimtegebruik, bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen,



cultuurhistorische aspecten en bodemreliëf (Parl. St. Vlaams Parlement, 2008-2009, 2011/1, 254). De verwijzing naar de rechten van derden heeft betrekking op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, en beoogt een bovenmatige verstoring van het evenwicht tussen de naburige erven ten gevolge van het misdrijf opnieuw weg te nemen. In zoverre over deze elementen voorschriften bestaan, vastgelegd in een bestemmingsplan of een verkavelingsvergunning, wordt de goede ruimtelijke ordening wat deze specifieke elementen betreft geacht integraal geregeld te zijn in dat plan of in die vergunning (Parl. St. 2008-2009, 2011/1, 254-255; 124-126).

Bij deze beoordeling dienen de doelstellingen van art. 1.1.4 VCRO, dat een omschrijving bevat van het begrip 'duurzame ruimtelijke ordening' in acht te worden genomen, wat onder meer inhoudt dat niet alleen de huidige, maar ook de toekomstige ruimtelijke ordening moet worden veiliggesteld (Parl. St. Vlaams Parlement, 2008-2009, 2011/1, 124-126 en 255).

Door de gepleegde inbreuken is een illegale situatie ontstaan, die de plaatselijke ordening aantast. Deze aantasting blijkt reeds uit de (niet-toelaatbare) strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften, die voor de toekomst de maatregelen van aanleg en de algemene bestemmingen voor de betreffende percelen bepalen. De gebeurlijke vaststelling dat de bestaande toestand ook elementen bevat die intrinsiek negatief zijn voor de bedoeling van het plangebied, d.w.z. die principieel onbestaanbaar zijn met de bestemmingsvoorschriften, kan niet tot gevolg hebben dat met deze voorschriften geen rekening moet worden gehouden (R.v.St., 26 maart 2007, nr. 169.369; R.v.St., 1 juli 2009, nr. 194.985).

Deze aantasting kan niet, minstens niet manifest, worden opgeheven door het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken omwille van volgende reden(en):

Uit de ontstaansgeschiedenis van dit dossier blijkt dat eerder reeds diverse andere stedenbouwkundige overtredingen werden gepleegd, deels in het voorliggend woongebied, deels in het achterliggend natuurgebied. Deze overtredingen werden 'ongedaan' gemaakt door het toenmalige instrumentarium, zijnde een transactiesom en een meerwaarde. Deze 'constructies' staan buiten discussie in dit dossier.

Het perceel waarop de residentiële woning is gebouwd, is voldoende ruim en kan minstens een permanente stalling voor dieren integreren. Vanuit goede ruimtelijke ordening wordt steeds gestreefd naar een groepering van constructies, waarbij stallingen steeds op bestaande, gevormde huiskavels moeten komen, eerder dan ruimtelijk geïsoleerd op weilanden. Feitelijk is er dus geen enkele reden waarom de stalling op de bewuste inplantingsplaats zou moeten worden gedoogd, nu er voldoende alternatieven voorhanden zijn.

Er werd door de overtreder betwist dat het om een nieuwe constructie gaat. Er wordt voorgehouden dat de bestaande constructie van weleer werd 'instandgehouden'. De verbalisant heeft de werken echter goed beschreven. Uit analyse van het beschikbare fotomateriaal blijkt ontegensprekelijk dat het een nieuwbouw stalling betreft. Er is o.m. een betonvloer gegoten, er werd nieuw metselwerk opgericht, er is een volledige nieuwe dakconstructie. Degelijke werken zijn steeds vergunningsplichtig. De recuperatie van bepaalde elementen doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.



Bovendien houdt de overtreder voor dat de werken zouden zijn gebeurd binnen het bestaande volume. Door de recent aan het dossier toegevoegde foto's vanwege de overtreder, wordt iedere onzekerheid uitgesloten. De oorspronkelijke constructie bevatte aan de zijkant een ramenreeks bestaande uit drie ramen met telkens drie vensters. De nieuwe constructie daarentegen bevat (ogenschijnlijk) dezelfde ramen maar wel 4 elementen van telkens drie vensters. Het is dus een zekerheid dat de constructie in lengte is toegenomen: 1/3 werd toegevoegd. Het dak heeft ook duidelijk een andere dakhelling. De foto's van de verbalisant zijn onweerlegbaar: een geheel nieuwe constructie kwam tot stand.

Ook een vergelijking met de afmetingen op het kadasterplan onderschrijven deze vaststelling of weerleggen de bewering van de overtreder.

Rekening houdende met de geïsoleerde ligging van de stalling, kan in natuurgebied geen andere herstelmaatregel gevorderd worden dan de afbraak. Immers het bestemmingsvoorschrift is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. In natuurgebied kunnen geen nieuwe (zelfs herbouwde) constructies toegelaten worden. Van de oude stalling kon verwacht worden dat zij ooit zou gesloopt worden wegens totale veroudering. Dit is in casu ook effectief gebeurd zodat op dat ogenblik de bestemming te volle verwezenlijkt werd.

Door een nieuwe constructie op te richten, wordt deze verwezenlijking andermaal tenietgedaan. Door de gebruikte materialen en de kwalitatieve afwerking kan verondersteld worden dat de stalling voor enkele decennia aanwezig zal zijn. Dergelijke permanente aantasting van de goede ruimtelijke ordening is onaanvaardbaar. Deze aantasting is dan nog groter door de vergrote oppervlakte, zodat de impact ruimtelijk nog aan belang toeneemt.

De overtreding werd dan nog uitgebreid door de toevoeging van zonnepanelen, waarvan de installatie enkel vrijgesteld is op vergund (geachte) gebouwen.

Bovendien is de gerealiseerde constructie zeer ruim ten opzichte van het beweerdde doel, als huisvesting voor enkele schapen.

Alles bij elkaar genomen had de overtreder de oude stalling moeten slopen, waarna een nieuwe, zij het op de huiskavel en binnen woongebied, kon opgericht worden. De decreetgever heeft steeds herbouwen decretaal uitgesloten. Zelfs vrijgestelde constructies kunnen slechts binnen een bepaalde context, in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied. Ook ten opzichte van die normen (hoewel niet van toepassing) steekt de gerealiseerde stal schril af: een oppervlakte van ongeveer 90 m² en een nokhoogte van ongeveer 5m.

Het herstel naar de vergunde toestand is dus de enige nuttige herstelmaatregel. De meerwaarde zou enkel de disproportionele toestand bevestigen."

11.3.6.

In acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur, onder meer met betrekking tot de strijdigheid van de nieuw opgerichte stal met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemming, zijnde natuurgebied, en de onverenigbaarheid ervan met de goede ruimtelijke



ordering gezien de wederrechtelijk uitgevoerde werken niet in relatie staan met de bescherming en de ontwikkeling van de natuur, is het hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding.

De overwegingen van de herstellvordering tonen *in concreto* aan dat de inbreuk schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening veroorzaakt.

Verder wordt door de motivering van de herstellvordering door de herstellvorderende overheid aangetoond dat door het opleggen van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad.

Het hof ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het oprichtingsmisdrijf omschreven in de telastlegging B een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering, gesteund op het oprichtingsmisdrijf omschreven onder de telastlegging B werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

Ook het verweer van de beklagde dat de herstellvordering onwettig is wegens miskennis van de decretale prioriteitenorde treedt het hof niet bij.

Zoals reeds hiervoor gesteld werd een nieuwe stal opgericht in natuurgebied, met nieuwe materialen en anders van volume en uitzicht dan de oude bestaande stal, waarvan slechts kleine onderdelen werden bewaard (zie *supra*). Op één zijde van het nieuwe dak werden bovendien 28 zonnepanelen geplaatst die niets uit te staan hebben met een stal die zou zijn opgericht enkel om, naar de beklagde zelf in zijn voor het hof neergelegde conclusie stelde, drie schapen te huisvesten. De uitgevoerde werken zijn, zoals reeds hiervoor gesteld, in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de bestemming zodat de principieel te vorderen herstelmaatregel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is. Verder blijkt uit de motivering van de herstellvordering dat de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken niet zou volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen en dat het gevolg van het misdrijf geenszins verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening zodat ook het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen niet de te vorderen herstelmaatregel kan zijn. Van miskennis van de prioriteitenorde is dan ook geen sprake.



11.3.7.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert een termijn van zes maanden toe te kennen om het herstel uit te voeren.

De beklagde vraagt, ondergeschikt, de hersteltermijn te bepalen op twee jaar.

Voor de beoordeling binnen welke termijn de bevolen herstelmaatregelen zoals hierna nader bepaald redelijkerwijs kunnen worden uitgevoerd, kan geen rekening gehouden worden met de beweerde overschrijding van de redelijke termijn, die zich volgens het hof niet voordoet (zie supra).

Ook het argument van de beklagde dat de bevolen herstelmaatregelen een impact zullen hebben op de waterhuishouding en dat er een geschikt moment moet worden gekozen om de werken tot een goed einde te brengen met respect voor fauna en flora, die bovendien eerder betrekking hebben op het door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstel van het reliëf van de bodem door het dempen van de langsgrachten, welke vordering ongegrond wordt verklaard, brengen niet mee dat een termijn van twee jaar meer redelijk zou zijn dan deze hierna door het hof bepaald.

Naar het oordeel van het hof is het toestaan van een termijn van negen maanden om over te gaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, zoals hierna bepaald, een redelijke en passende termijn die aan de beklagde zal toelaten om op het meest geschikte moment het bevolen herstel materieel uit te voeren.

11.3.8.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de herstellvordering de niet-nakoming van het bevel tot herstel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom 250,00 euro per dag vertraging.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklagde om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

11.3.9.

PAGE 01-00000705026-0017-0021-01-01-4



b

Overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO zullen, voor het geval het herstel niet wordt uitgevoerd binnen de opgelegde termijn, de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van ambtswege in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien.

12.

Terecht heeft de eerste rechter bij toepassing van artikel 4, tweede lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

OP DEZE GRONDEN**het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald in de bewezenverklarde telastlegging, de artikelen hiervoor aangehaald (uitgezonderd artikel 4.2.1.4° VCRO) en de artikelen:

- 2, 3, 38, 40 en 41 van het Strafwetboek,
- 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211, 211bis en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid en door artikel 2 en 3 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
- 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 2 november 2015 ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

PAGE 01-00000705026-0018-0021-01-01-4



Verbeterd de telastlegging A zoals hiervoor nader bepaald in randnummer 4.

Heromschrijft de telastlegging B zoals hiervoor nader bepaald in randnummer 4.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging A.

Stelt vast dat aan deze telastlegging A waarvoor de beklaagde wordt vrijgesproken geen afzonderlijke kosten zijn verbonden.

Verklaart de telastlegging B in hoofde van de beklaagde bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de in zijnen hoofde bewezenverklaarde telastlegging B tot een geldboete van 500,00 euro, vermeerderd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 2.750,00 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete van 500,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen, gebracht op 2.750,00 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van 25,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op 150,00 euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Verklaart de herstellvordering tegen de beklaagde voor zover gesteund op de telastlegging A niet gegrond.

Verklaart de herstellvordering tegen de beklaagde voor zover gesteund op de telastlegging B als volgt gegrond:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats gelegen te , in de kadastraal gekend onder , oorspronkelijke toestand, hetgeen inhoudt:

- afbraak van de wederrechtelijk opgerichte stalling (inclusief vloerplaat en fundamenteën),
- het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde,
- de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,

en dit binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.



Beveelt dat, voor het geval het herstel in de oorspronkelijke toestand niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 150,00 euro per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Wijst het door de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 36,87 euro, en tot betaling van de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 112,49 euro.

Stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezenverklaarde telastlegging B.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van 51,20 euro.

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre de eerste rechter de burgerlijke belangen ambtshalve heeft aangehouden.



Kosten eerste aanleg: € 36,87

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 36,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht ber. bekl.: € 35,00


Dagv. beklagde: € 25,26

€ 102,26

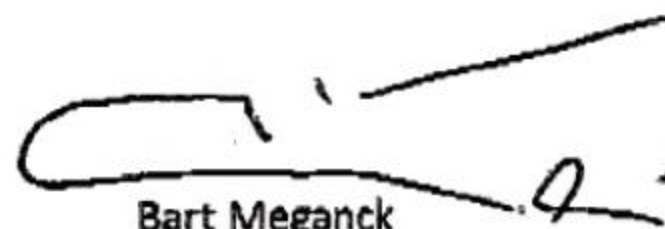
+ 10 %: € 10,23

Totaal: € 112,49

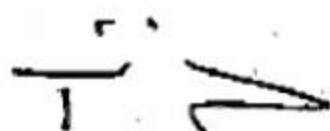
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare terechtzitting van 4 november 2016 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Pascale Clauw, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.



Leentje Mouton



Bart Meganck



Peter Ghijs



Erik Van de Sijpe



Eensluidend verklaarde kopie
Afgeleverd aan: Procureur-generaal

U

R 32/07

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Gent, 10-11-2016



Dhondt

Kateleen Dhondt
griffier-hoofd van dienst